

Shape of a Nation 2018 (Deel 3)

Dag 0 korte update

Het is alweer een jaartje later. We schrijven 2018, begin juni net voor de zonnwende.

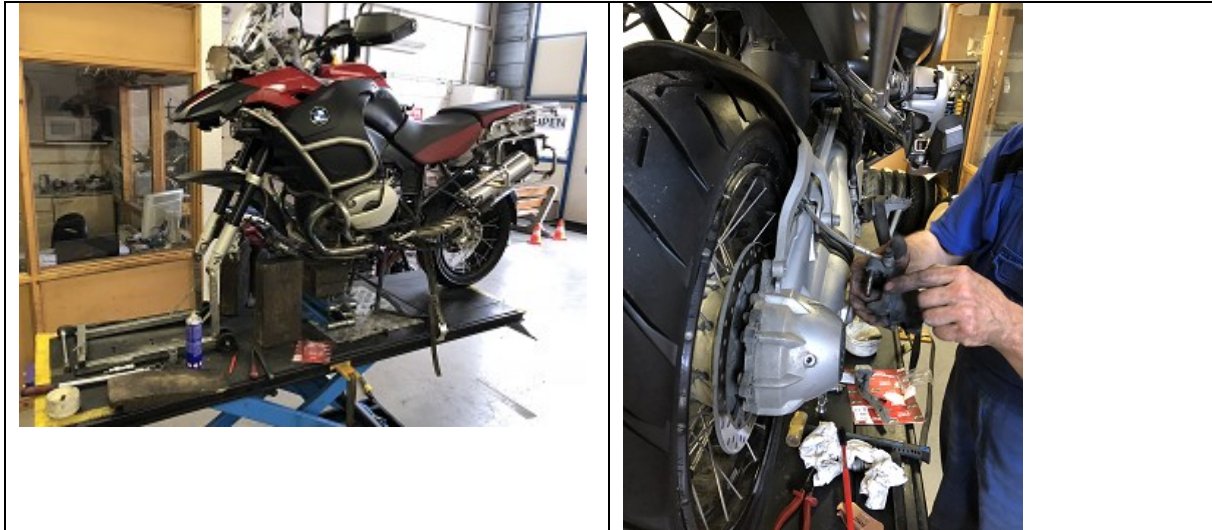
De motor heeft na de streep naar Gibraltar in oktober vorig jaar vooral netjes onder de beschermhoes staan wachten terwijl de baas hard aan het werk was. Eén keer een zondagmiddag ritje en één keer een dagje proefkamperen in Zuid-Limburg en misschien een paar honderd kilometer tussendoor. Meer tijd had de baas niet in verband met werk bij klanten en werk in de tuin. Door al dat werk kwam het plan om via de Balkan en Turkije naar Armenië en Georgië te rijden in de knel. En qua timing was een trip naar Marokko ook niet aan de orde. Dus toen zich een mogelijkheid voordeed voor alsnog een korte vakantie, kwam deel 3 van het project Shape of a Nation in beeld. En Voilá. Er komen op deze site weer een aantal verhaaltjes over de belevenissen van de eenpersoonsmotorclub.nl

De week voor de start kenmerkt zich zoals gewoonlijk als ongewoonlijk. Zo wilde ik de motor even naar de oprit rijden en ploeps verschijnt het alarm "lampf" hetgeen betekent dat je op zondag op zoek moet naar een H7 lampje en hetgeen betekent dat je een half uur met minivingers en gummi gewrichten moet zien dat het weggesprongen veertje weer op zijn plek zit.

Daarna maak je nog een testrit met de nieuwe roltas achterop, om er achter te komen dat deze de koffers afdekt dus op het laatst moet ook daar een oplossing voor gevonden worden.

Op vrijdag 8 juni, de dag voor de vakantie, tijdens het afronden van het werk op mijn thuishkantoor, kom ik er achter dat Excel geen bestanden wil opslaan en dat Internet kuren vertoont. Ziggo meldt een wijkstoring dus afwachten maar. Ik wacht de hele middag en na een route plannen voor de eerste dag in Engeland besluit ik alvast de koffers in te laden.

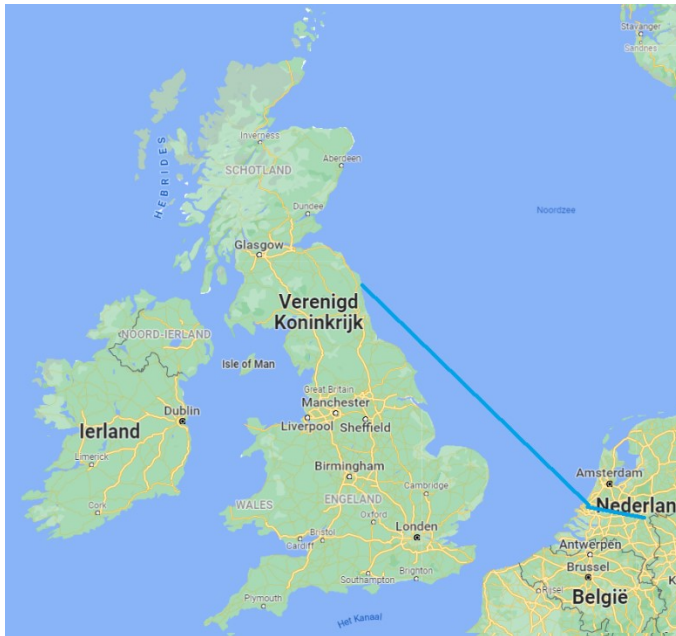

Ik pak de motor erbij en kom er achter dat ik een lekke achterband heb. Snel Boks Motyre gebeld (wat is Wim een supergast), het wiel gedemonteerd en niet de twee (!) eerdere proppen zijn het euvel maar een derde (!) schroef heeft een lek veroorzaakt. Terug naar huis, monteren en weer naar Boks Motyre voor controle van de voorband. Niet best, concludeert Wim. En ook de remblokken moeten worden vervangen.

Anderhalf uur later ben ik thuis en ga nog snel met Ziggo in de clinch. Immers moet ik het werk nog afronden en ik kan mijn gezin niet zonder internet achterlaten, toch? Wat een stress! Na een half uur resetten en knoppen drukken komen we er achter dat ik het oude zwarte modem niet meer werkt en vervangen moet worden door het nieuwe witte modem dat ik deze week ontving. Normaliter duurt installatie en configuratie enkele uren, maar nu kan ik om 22:15 "Hoera het werkt" roepen.

Mijn dochter en echtgenote juichen geuwend mee en gaan naar hun bed. Ik neem een bier en een filmpje en begin af te dalen naar een inspirerende motorvakantie. Ik besluit rustig aan te doen en te genieten, we zien wel hoever we komen met deel 3 van project "Shape of a Nation".

9 Juni 2018 Tag 1 (23) Die Anreise , KM stand 92008

Waarom in de titel vandaag in het Duits, we gaan toch naar Engeland? Dat is een goede vraag.

Het antwoord is omdat we vandaag veel Duits hebben gesproken en omdat in de buurt van IJmuiden Duitsers met honderden tegelijk de boot willen nemen. Maar dat komt later in dit verhaaltje.

De dag begint echter in het Hollands met het "Daaaaggg" zeggen. Eerst tegen mijn trotse echtgenote die moet gaan werken op Zaterdag. Tsja, de zorg wordt duur betaald, zeg maar. Door de zorgverleners wel te verstaan. Dag meid, ik ga je missen de komende dagen.

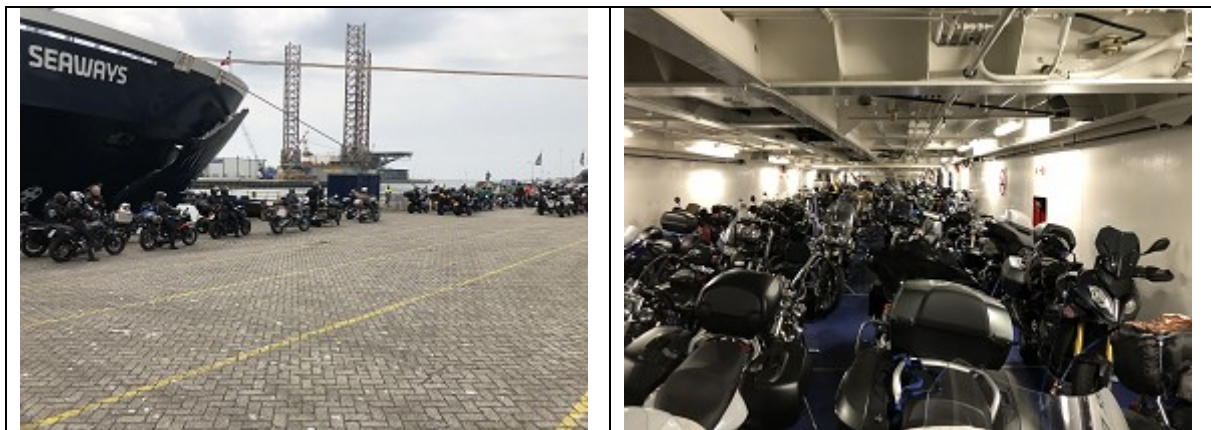
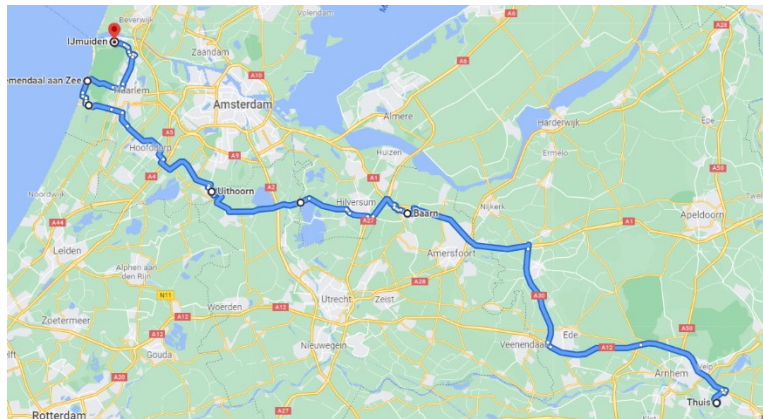
Daarna is het "Daaagg" zeggen tegen de buurtjes. Man en vrouw samen op de motor naar Hongarije en nog verder. Twee weken op twee wielen met nog een ander stel. Twee motoren met vier mensen twee weken vierduizend kilometer. Petje af!

Dan nog even "Daaagg" zeggen tegen dochter die gaat werken en een paar buurtjes. Ik ben op pad. Wat zeg ik? De hele eenpersoonsmotorclub verlaat de straat voor weer een avontuur. Dat begint in Renswoude als ik bedenk dat ik mijn cash geld vergeten ben. Met slechts 10 Euro vijftig begin ik mijn vakantie.

De Tomtom is ingesteld op "vermijd snelwegen" naar IJmuiden. Binnendoor gaat het over de Veluwe naar Baarn, Uithoorn waar ik koffie drink bij Motoport (thanks) en met een uitstapje naar Bloemendaal-aan-Zee kom ik veel te vroeg in de buurt van de haven.

Honderden motoren staan te tanken en te wachten om aan boord te gaan. Bijna allemaal met een witte kentekenplaat met een blauwe D er op. Als ik aan de verkeersregelaar beken dat ik met de eenpersoonsmotorclub ben, mag ik in de korte snelle rij plaatsnemen en kom even later in gesprek met een paar motorrijders uit Newcastle die net zeventien dagen Europa inclusief Dolomieten en Alpen achter de rug hebben.

Dan even de motor parkeren (zie foto) en aan dek met een biertje. Nu gaat het echt beginnen!

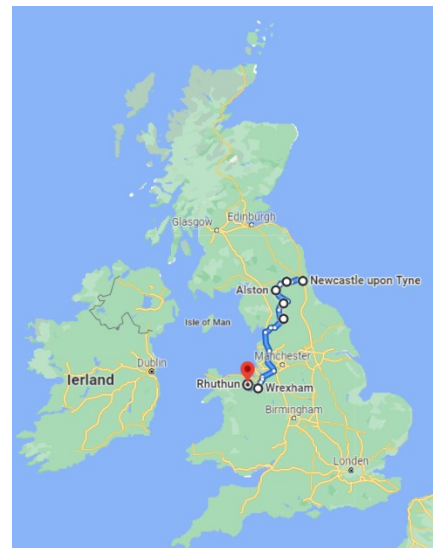
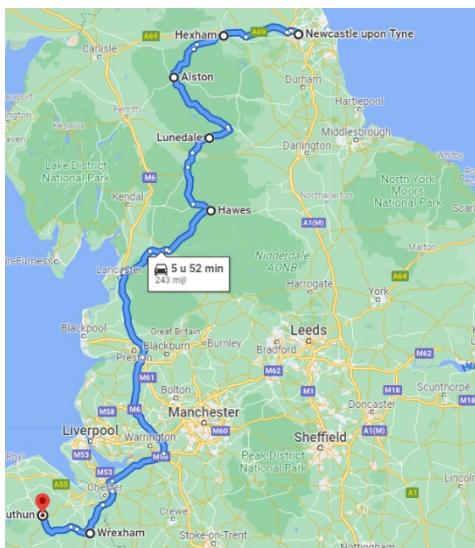
Zo zittend aan dek, met een biertje, op een stoeltje dat ik uit de nette rij heb weggehaald en op een voor mij geschikte plek heb neergezet, als enige Nederlander in een massa van Duitssprekende mensen, bedenk ik dat ze mij als zonderling kunnen zien. Zo van "ach wat zielig zonder vrienden". Maar dan bedenk ik dat het moeilijker en dapperder is om je eigen weg te vinden en je eigen weg te gaan dan om anderen of elkaar domweg te volgen. Mijn keuze, sorry, de keuze van de eenpersoonsmotorclub, is om los te laten en zonder hulp te reizen naar .. kweenie.

Of zoals die Duitser zo mooi zei: "Ich habe keine Ahnung, aber davon eine ganze Menge". Als ik de iPad wegstop en opkijk raak ik ploeps in gesprek met een clubje Duitsers en een Duitse. Lid van de Ruhrpott motorclub, leden die een Harley Davidson rijden maar zoner tattoo doer het leven gaan. "Je moet niet alles zomaar nadoen", beweren ze, terwijl hun kleding juist Harley all over schreeuwt. Affijn, wel lekker gekletst en vrienden gemaakt.

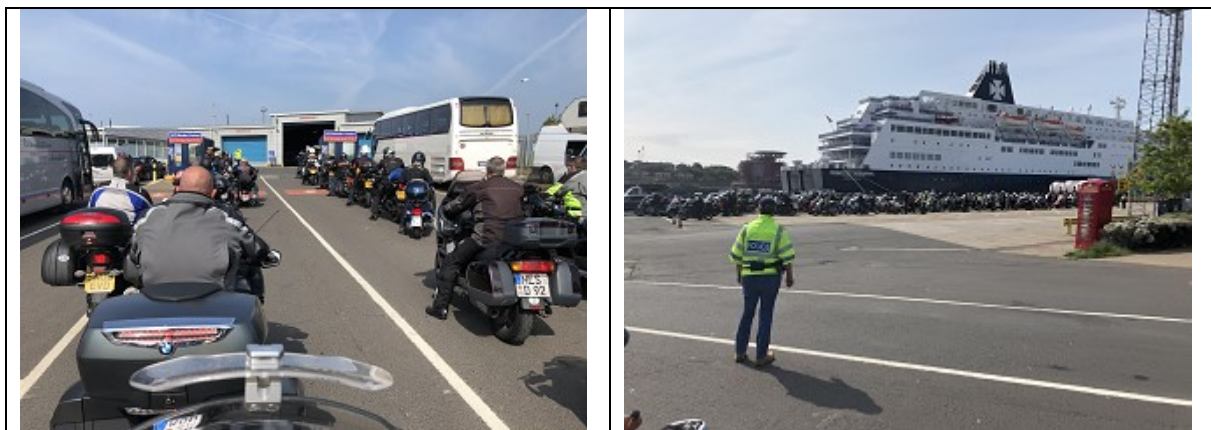

Dan naar het buffet, maar niet voordat ik een paar kleine drams Whisky heb gekregen van dezelfde motorrijdende Filipino als vorig jaar, waarop zijn chef erbij kwam die ook een paar speciale adviezen voor me inschonk. Het buffet was goed genoeg.

10 juni 2018 Dag 2 (24) Zondag , km stand 92200

Wederom prima geslapen, de boot en ik deden wedstrijdje ronken. De boot heeft gewonnen. Want om 7:30 zat ik aan dek met een koffie en twee mueslibolletjes en de boot ging door met ronken tot 9:00 local time. Met honderden motorrijders staan we hutjemutje een half uur te wachten voor we de boot uit mogen. Netjes in een rij. Het is dag 2 van deel 3, en feitelijk dag 24 van mijn grote reis rond de UK.

Dan in de rij voor de douane. Motoren bij elkaar zodat er niemand staat bij andere douane. Irritant want een rij met motoren bevat veel meer personen dan een rij met auto's en campers. Bovendien moet elke motorrijder zijn helm afdoen, papieren zoeken, papieren opbergen, helm opdoen en handschoenen weer aan, hetgeen per persoon veel langer duurt dan bij auto's. Het is zóó eenvoudig op te lossen maar ik denk dat ze of oerstom zijn of dat ze ons willen pesten.

In de rij wissel ik nog wat waardigheden uit met de engelsman uit Newcastle van gisteren. Toeval dat we weer naast elkaar staan. Met een Boks nemen we afscheid en terwijl hij Newcastle inrijdt, rij ik er zo snel mogelijk uit: ringweg richting Hexham. En dan nog een paar kilometer verder waar ik de kleine witte weg neem, richting Alston.

Bij Langley is het even dwalen maar dan heb ik de goede weg. Totdat Tomtom me naar rechts stuurt voor een korte weg. De witte weg wordt smaller en smaller en wordt een smale weggetje met gravel/grind. Prachtig maar in het begin een beetje eng.

Na Alston gaat het de hoogvlakte op en de lucht wordt grijs. Druppels voegen samen tot een fikse regebui. De Pennines zijn woest en leeg. Een mooie ongerepte hoogvlakte. Met weinig mensen en veel schapen.

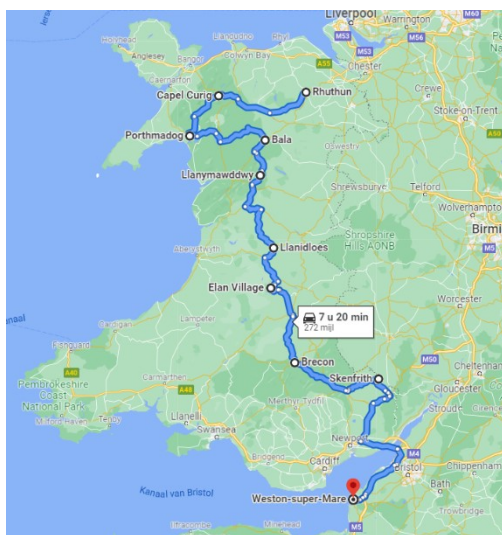
Via Barnard Castle gaat het richting Yorkshire. Voor Hawes krijg ik me toch een Stortbui over het hoofd! Gelukkig had ik net een handschoenwissel uitgevoerd zodat ik redelijk waterdicht aankom in het nietsvermoedende toeristenoord Hawes. Bij de plaatselijke Spar spaar ik op lunch door met te beperken tot een sandwich en een halve liter melk.

Daarna komt de mooiste weg van de dag, naar Ingleton. Een aaneenschakeling van heide, schapen, stroompjes, wandelaars met en zonder honden. Maar het wordt later en ik moet de drukte van Liverpool en Manchester omzeilen. Dat doe ik met hulp van de snelwegen A6 en A56. In Wrexham ga ik op zoek naar onderdak. Met hulp van booking kom ik uit in een Inn ofwel het Castle hotel in Ruthin.

Op de zolder was een warme kamer beschikbaar, sluipdoor kruipdoor kom ik er achter dat de elektronische sleutelkaart niet werkt. Zes trappen terug, hoek om, trap op trap af vind ik de landlady die met haar masterkey alles aan het werk krijgt. Met schone kleertjes zit ik in de bar/pub/restaurant dit verslag te schrijven. Het was weer een mooie dag.

11 juni Dag 3 (25) Maandag 92677

Na een warme nacht in mijn zolderkamer in het Castle Hotel in Ruthin besluit ik om geen gebruik te maken van het vette ontbijtaanbod van de franchisegever Wetherspoon. Geen trek in hamburgers of worstjes met gebakken bonen en champignons met spek. Nee, geef mij maar een koffie met een mueslibolletje. Dan douchen, aankleden en hop op de brommer, het avontuur tegemoet.

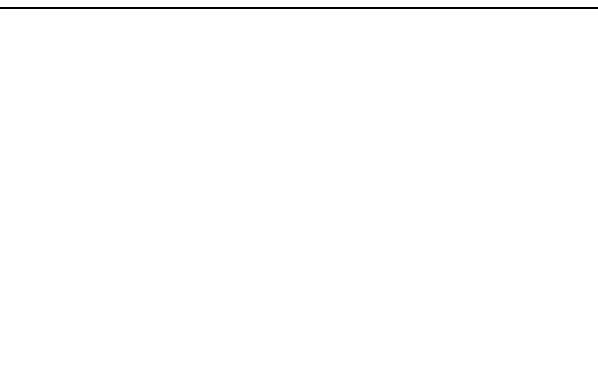
Buurman Paul en zijn vriendin zijn deze weken op vakantie in Wales en het toeval wil dat zij vanmiddag naar Elan Valley gaan, hetgeen precies op mijn uitgestippelde route naar het zuiden ligt. We gaan proberen elkaar te treffen.

Maar eerst gaat mijn reis naar het westen, via Capel Curig weer zuidwesten naar Porthmadog. En dan merk ik dat zeker met zonlicht Wales betoverend mooi kan zijn. De regio Snowdonia heb ik vorig jaar overgeslagen omdat het niet aan de kust lag, maar ik ben blij dat ik me voorgenomen had dit jaar een kijkje te gaan nemen.

De betovering gaat verder als ik terug binnendoor naar Bala rij. Soms waan ik me in Schotland vanwege de ruige rust, dan weer in Spanje met zijn brokkelige kronkelwegen, dan weer in Oostenrijk met Alpenblikken. Het landschap wisselt zich af en aan. En die rust? Als je de witte weggetjes volgt kom je nauwelijks mensen tegen. Unsuitable for Caravans and Large vehicles, dus de grijze nomaden met hun campers en caravans ontbreken. Slechts een enkel fietser trotseert de soms 20% hellingen. Zo rij ik ontspannen verder, bijvoorbeeld langs Llanymawddwy.

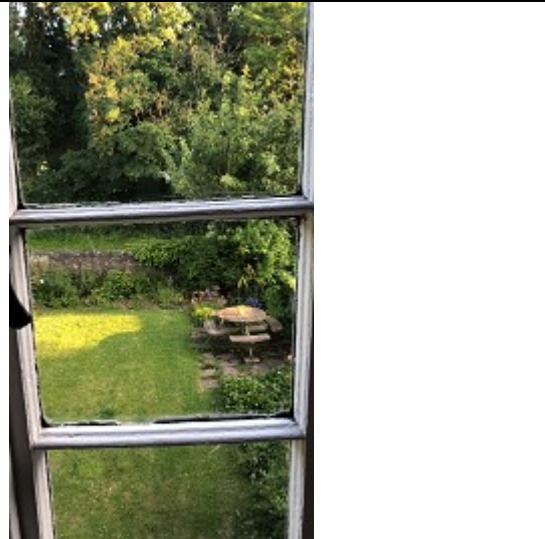
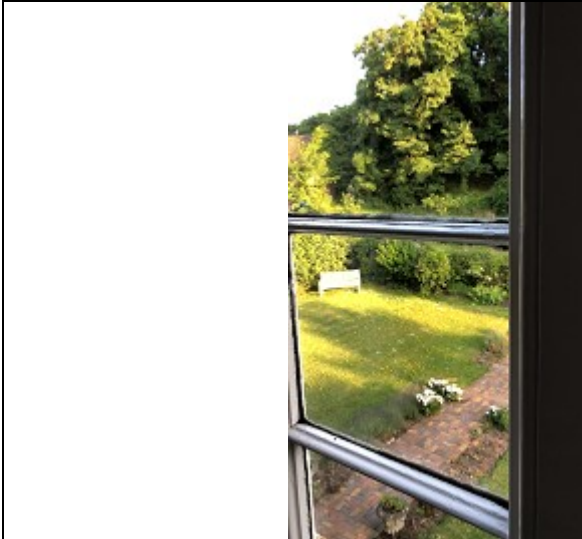

En die betovering is nog niets vergeleken met de route van Llanidloes naar Rhayader. Of bijvoorbeeld die kleine witte weg naar Corris, die niemand kent. Soms kom ik bij die betoveringen op weggetjes smaller dan een auto waarbij soms mijn koffers links en rechts het struweel strelen, in ruil voor een bemoste ondergrond waarop mijn wielen soms glibberen. Wauw.

En dan weer kilometers perfect asfalt tot aan Elan Village. Echt apart hoe een paar stuwmuren met elkaar verbonden zijn tot bassins die zorgen voor voldoende vers water voor de regio. Het was het rondje rond de meren zeker waard. Helaas hebben we Paul niet getroffen, mede omdat mijn telefoon grotendeels van de dag geen dekking had en whatsappjes niet ontvangen en verzonden werden.

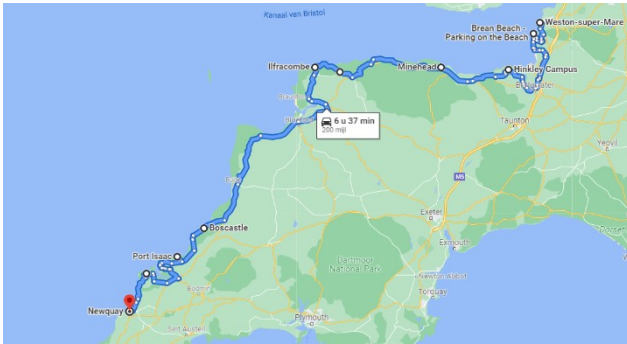

Maar daarom niet getreurd, want na een sandwich met mel van de lokale Spar is de eenpersoonsmotorclub op pad gegaan richting Beulah en Brecon. Wauw weer, wat een weg! En daarna naar Skenfrith om daarna echt Wales te verlaten over de noordelijke van twee enorme bruggen over de Severn.

De pijlen staan op Weston-super-Mare. Maar de aanblik van die over-gecommercialiseerde pier en pubs en 1 euro winkels jaagt me snel naar een B&B iets meer landinwaarts. Met een salade met broodjes van de buurtsuper, een biertje en een yoghurtje als nagerecht, zal ik zo meteen de bedstede opzoeken. Dromend over bijna 500km Wales in the pocket. Morgen gaat het weer langs de kust, die lange kust. Gaan we Lands End halen?

12 juni Dag 4 (26) Dinsdag 93166

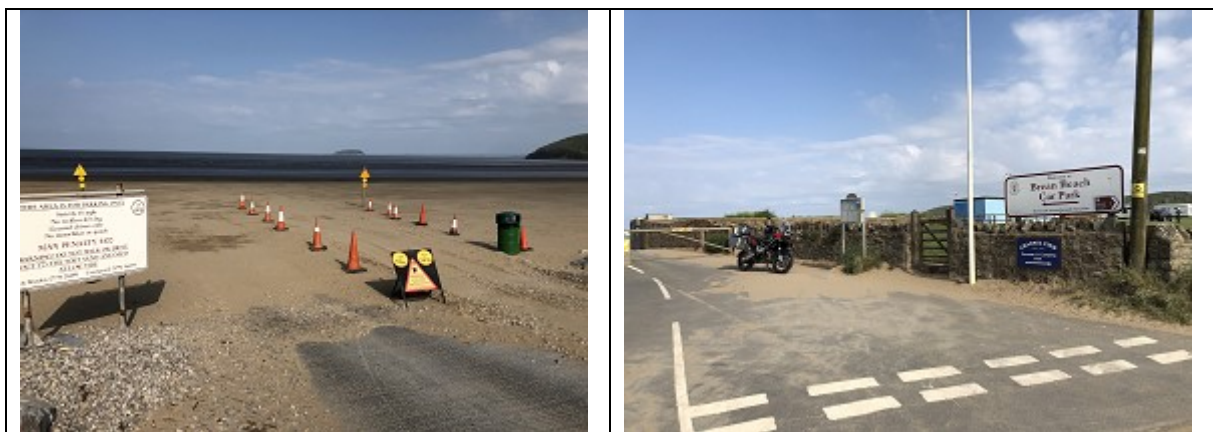

Schuin tegenover me zit een jonge dame aan het ontbijt en er ontspint zich een aangenaam gesprek over mijn toast met zalm en haar halve portie full English Breakfast. Zij werkt bij een drankengroothandel. Wat een toeval. Ik doe in Nederland een logistiek project bij de grootste onafhankelijke drankengroothandel.

Als ik op de motor zit mis ik opeens mijn Tomtom dame, volgens mij heet ze Eva. Ik zie wel aanwijzingen maar ik hoor ze niet. En juist dat horen van aanwijzingen maakt het leven aangenamer. Dus ik frutsel wat aan draadjes en friemel wat aan knopjes en opeens is ze er weer. Gelukkig.

Samen met Eva in mijn oren draai ik van rotonde naar rotonde tot aan de kustweg. Wat een ellende. File rijden achter aannemersbusjes en caravans en streekbussen. Dat duurt zeker tot aan Bridgewater.

Soms ontsnap ik aan de doorgaande weg-drukke en rij richting zee. Zo kom ik in Brean Beach waar je gewoon op het strand kunt parkeren.

Na Bridgewater ga ik de witte weggetjes op zodat ik verdwaal in het labrynt van singletracks met heggen tot ooghoogte.

Ik beland aan de kust waar een enorme bouwput me verrast. Die stond niet op de kaart. Hinckley Campus nodigt uit voor een voetbal kampioenschap, geen idee waar het over gaat maar de bewapende bewakers en af en aan rijdende witte vrachtwagens maken het tot een soort CIA gebeurtenis.

Later thuis ontdek ik dat het een energie bedrijf is dat voor zijn medewerkers een dorp met 510 woonverblijven heeft opgericht.

Ik vind mijn weg terug en kom weer in bewoond gebied van Kilve tot aan Minehead. Kilometers Campings aan zee met sta caravans en kermissen. Dat alle verandert na Porlock. Dan gaat de weg opeens 25procent op en neer en kom ik op een kustpad, eerst langs de Valley of The Rocks en dan over een spannende kustweg een paar honderd meter boven de zee met klifachtige afgronden. Zo rij ik naar Ilfracombe en kom weer een beetje bij. Geen weg voor beginnelingen.

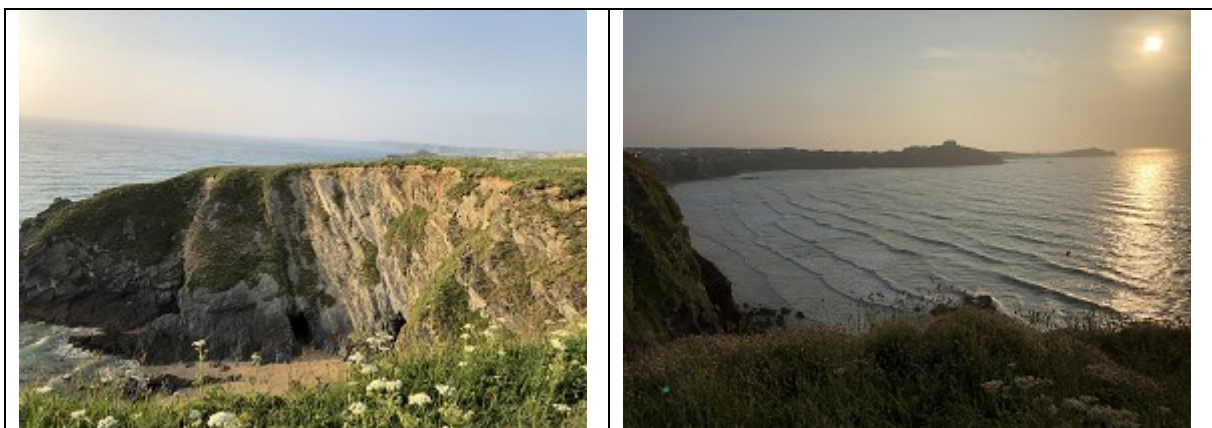

Bij Hartland Quay geniet ik van kliffen en golven en gaat de weg even naar het zuiden. Ik begin het landschap te herkennen en zeker de weg door Boscastle komt bekend voor. 10jaar geleden is dit dorp bijna weggevaagd door een grote modder overstroming die door de vallei na hevige regenval naar beneden kwam. Vervolgens herken ik de parking in Tintagel met het aparte kasteel op de rand van het land. Port Isaac en Portstow herken ik eveneens, alleen zijn er nu zeker tien keer meer mensen dan tien jaar geleden.

Het laatste stuk gaat gepaard met strakblauwe lucht en inspirerende bochten. Op de parkeerplaats van een Tesco heb ik een hotelletje geboekt in Newquay. Verrassend met binnen en buitenzwembad (frisjes na een hele dag motorpak) en een kamer waar de hele dag de zon op heeft gestaan, verrassend warm na zo'n frisse duik.

Zo meteen wat eten in het dorp. En o ja, het antwoord op de vraag van gisteren: we hebben Landsend niet gehaald. Dat komt morgen.

13 juni Dag 5 (27) 93499

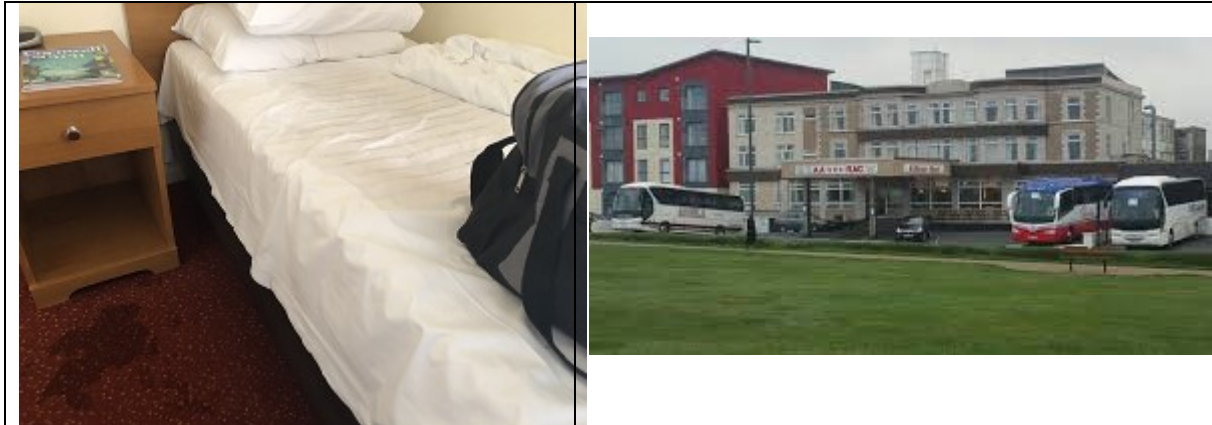

Gisteren dus slechts 333 kilometer gereden. Echt niet meer? Na acht uur rijden? Dat komt natuurlijk door die kleine weggetjes tussen de heggen. Man, ik was redelijk total loss en na een bord Griekse Kipgyros was ik blij om in mijn bedje te kruipen. En in de kamer was het al weer koeler met het raam open.

's Morgens wakker worden van het douchen en wateren van de buurman. De muren waren weer eens van papier. Maar goed, ik heb er zin in en sta monter op om te douchen en te wateren, waarmee ik mogelijk ook een hotelgast heb gewekt.

Voor het Kilbirnie hotel staan twee bussen. En al die busgasten hebben gedoucht en gewaterd want iedereen, dat is dus 80 Duitse grijze duiven, staat wakker kwekkend en lachend op de gang te wachten tot de deur van de ontbijtzaal opengaat. Na drie minuten kom ik weer en iedereen is stil en kauwt of slikt zijn ontbijtje. Goed zo. Keurig opgevoed.

Terug van het ontbijt op mijn kamertje vul ik de Camelbak en doe hem terug in de rugzak. Dan pak ik de rest in de tassen en als ik klaar ben, kom ik er achter dat ik les 1 van Camelbak vullen heb overgeslagen: controleer of de deksel goed dicht is. De rugzak is klieberniet en het water klotst het matras op. Ik red wat er te redden is maar het is verreweg te laat. Alles klieberkletsnat. Gelukkig kan de receptioniste er om lachen, tof mens.

Met een druppelende rugzak rij ik weg richting westen. In Perranporth zie ik de eerste baai met strand plus badgasten. In Portreath stop ik zelfs op zo'n strand om te zien wat er leuk aan is. Van bovenaf de weg ziet het er idyllisch uit, met die kliffen links en rechts. Best fijn om hier langs te kunnen rijden. Overigens, heel apart, mogen auto's gewoon op het strand parkeren.

En ook vandaag maken Tomtom en Eva er een feest van. Samen verzinnen ze de mooiste route met de kleinste weggetjes en verrassende stijgingen en dalingen. De wegen zijn niet schoon, dus ben ik blij dat het droog is. Steeds zijn er twee droge sporen waar auto's rijden, maar die sporen zijn slechts 30-40 cm breed, met in het midden een spoor van grind en gruis, modder en aarde dat soms bemost is en vochtig. Ongelogen waar heb ik vandaag honderden kilometers van dit soort weggetjes verslonden, soms expres in het midden rijdend om te leren sturen op gravel.

Na St.Ives stuur ik de kleine landweggetjes op langs Zennor en Porthmeor. Na St Just worden de struiken lager en de wegen overzichtelijker. In de verte doemt de stompe kerktoren op van Sennen. Nog drie kilometer en daar is Lands End.

De magische attractie. De parkeerwachter kijkt eens goed naar de eenpersoonsmotorclub en als we toegeven dat we alleen een fotootje willen maken, mogen we zonder 6£ te betalen verder rijden. Een bijdehante ierse tante maakt van ons een groepsfoto zodat we nu onofficieel een end-to-ender zijn. Van John O'Groats tot aan Lands End. Van het meest noordoostelijke tot het meest zuidwestelijke punt. Maar dan wel "the long way around".

Dan ronden we de kaap richting Penzance en het nabijgelegen St Michel Mount, een bebouwd eiland dat sprekend lijkt op het Franse Mont St Michel. Vanwaar die naam?

Zonder me dit werkelijk af te vragen rij ik naar Lizard Point, het meest zuidelijke punt van het VK, en maak ook daar een fotootje terwijl de motor bijna omvalt en ik hem lopend-rijdend in bedwang kan houden. Alweer een les geleerd.

Die zuidelijkste punt van Lizard via St Keverne naar Mannacan en Mawgan barst van de singletracks met heggen. Er is een heg die een doorgang biedt, naar een uitgestrekt weiland met uitzicht. In dit

zonnige stukje rust neem ik een pauze, met een van de laatste mueslibolletjes. Lekker plat. En dan weer verder.

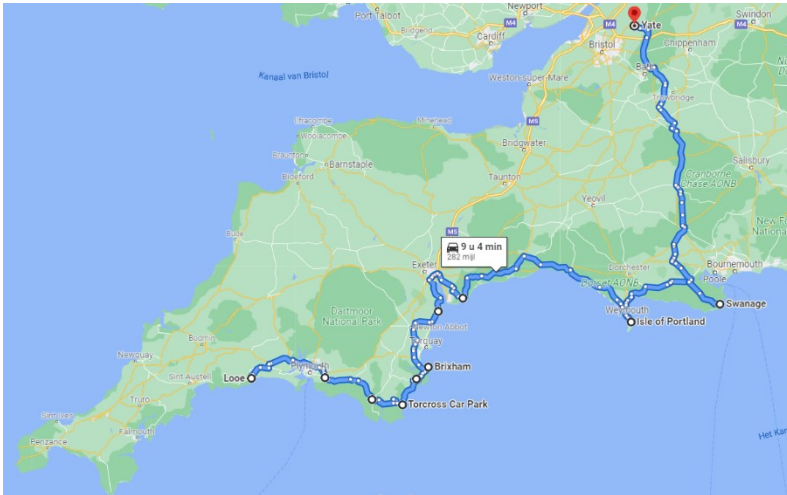
Van Mawgan naar Mawes is hemelsbreed 8 km, maar vanwege de baai is het 50km rijden. Mooie kilometers, dat weer wel. Weer met die vermoeiende heggeweggen.

Na Mevagissey ontkom ik niet aan een stuk geciviliseerde wereld, met rotondes, bussen en vrachtverkeer. Daarna hup weer de bush in, om uit te komen in Foley. Dat is een steil dorp met een labyrint aan steegjes waar Tomtom en Eva even geen raad mee weten. Ik verdwaal tot op de 25% hellende stoep van een buurman. Draaien en keren en opnieuw proberen. Als er dan ook nog Deviation staat en Road Closed geef ik het op en neem de ferry naar Bodinnick.

De navigatie gaat naar Looe, eerst W.Looe en dan E.Looe. Dan word ik moe en zoek een Inn. De eerste is niet de beste en zeker een van de duurste. Als ik piep wordt de prijs wel 20 pond lager maar ik besluit verder te zoeken. En na vijf minuten heb ik 50 pond verdiend en zit nu met een buik vol kipfilet en blauwe kaas (met veel stoomgroenten, schat!) het verslag te schrijven in een rustige pub in een vergeten dorpje. Menheniot, als je het wilt weten, the White Hart pub. De teller staat op 93829, altijd nog 330 km, bijna gelijk aan gisteren, ben dan ook bijna even moe.

14 juni Dag 6 (28) KM stand 93829

Aan de bar stonden gisteren twee mannen te praten over drizzle and rain. Ik heb hen genegeerd. Maar heus, vanmorgen toen ik opstond regende het drizzles. Om het beste ervan te maken heb ik nog een paar plastic zakjes om dingen gedaan en een plan gemaakt om met een droog hoofd in de helm te kruipen.

Gelukkig was dat allemaal niet nodig. Eenmaal buiten was het droog en hoewel er misschien nog vijf minuutjes gedrizzeld werd onderweg, werd het allengs een hele mooie droge dag. Zoals het heurt.

Gisteravond heb ik aan tafel een plan gemaakt. Even daarvoor had ik Jon aan de lijn, van de opvangouders die mijn dochter een half jaar in huis hebben gehad. Jon en Lynn wonen in Yate, dat is ver van de zuidkust waar ik nu ben, maar dichterbij zal ik deze reis ook niet komen. Dus hebben we gepland dat ik vanavond bij hen bier en bed en breakfast kom doen. Leuk. Toffe lui.

Kortom, ik rij weg als de lucht droog is en de wegen nog nat. Dus meteen modderige bospaden bij besprenkeld vizier. Voorzichtig aan. Bij het dorp Torcross is het genieten. Eerst een goede bochtenweg, dan een singletrack met mos en nat gravel, niet meer dan anderhalve meter breed.

Daarna een soort dijkweg tussen meertje links en zeestrand rechts. Totdat de weg abrupt ophoudt door een of andere verzakking.

Dat betekent een half uur dwalen door de dreven totdat ik in Dartmouth kom. Een mooi en kleurrijk havenplaatsje waar ik eerst een rondje moet rijden van Eva voordat ik door volkomen legaal de file in te halen meteen vooraan op de Ferry mag plaatsnemen. Joho. Aan de overkant houdt de veerman iedereen tegen zodat ik de weg voor me weer vrij heb. Ik ga full speed ahead naar Brixam.

Brixam ook is inmiddels ontdekt door massa's toeristen. Maar ja, ben ik dat ook niet? Tomtom wijst me naar een nauwelijks te bereiken waypoint voordat ik verder mag naar Brixham en Teignmouth waar ik uiteindelijk een prima sterke koffie krijg met daarbij een Mars-Brownie. Dames: maak een grote plaat brownie met veel chocolade, snij een mars overdwars in repen en drapeer deze over het beslag. Daarna bakken maar. Heerlijk. Wel zoveel calorieën dat ik tot 16:00 geen trek meer heb.

Langs de kust naar Exmouth, tenmiste zo goed en kwaad als het kan, dan naar Sidmouth. Dit is de kust van Devon met veel grillige en gekleurde kliffen. Het is me gelukt om af en toe een plaatje te schieten want parkeerplaatsen met uitzicht zijn zeldzaam. In het altijd pittoreske Lime Regis zie je de oude engelse adel en snobs samenklonteren op de terrasjes met clothed tea met cucumber tea en een potje middag-croquet op het veldje voor het hotel. Awesom.

Dan komen er nog drie aparte avontuurtjes. Eerst het vlakke stuk met het gigantische lange strand voor de kust bij Abbotsbury, afgesloten met een bezoekje aan het schiereiland Portland. De vuurtoren lijkt wel wat op die van Lizard.

Het tweede avontuurtje is de rit van Portland naar Swanage. Glooiende wegen, redelijk doorrijden en mooie vergezichten die ik staande op de pedalen tot me neem. Mijn achterste begint af en toe zeer te doen.

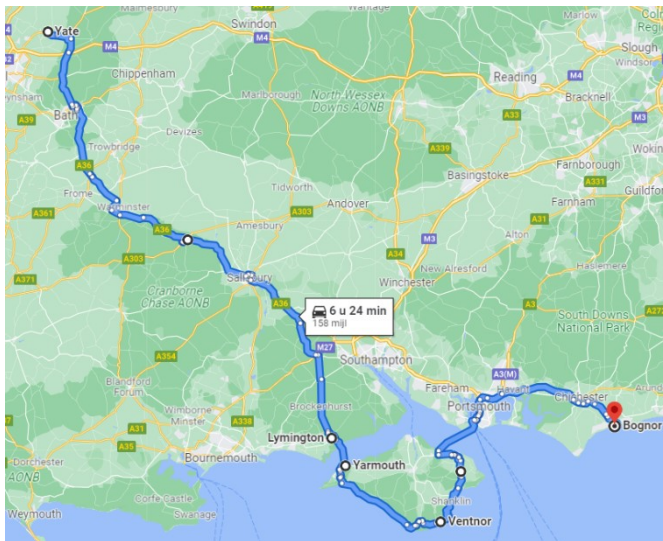

Het laatste avontuur van de dag is de rit naar Yate. Ik vraag aan Tomtom naar de kortste route en met name in het heuvelachtige Bath is dat een uitdaging. Tegen achten kom ik aan bij Granny Smith voor mijn bier en bad, daarna kleppen en leuteren tot de baas thuis komt en we serieuze dingen gaan bespreken.

Laat kruij ik onder de wol. Tevreden.

15 juni Dag 7 (29) Isle of Wight 94300

Het zonnetje prikt in mijn ogen. Het koffiewater is door de lord and lady of the house aan het pruttelen gebracht. Een nieuwe, uitdagende dag is aangebroken.

Na het broodje ham (nee, geen full english breakfast aub) en een sloot koffie gaat het op de kortste route richting Lymington. Dat brengt me langs Milksham en Stonehenge. Parkings vol bussen, campers en personenautos in een verder verlaten heuvellandschap. De stenen zelf zijn aan het oog onttrokken, helaas. Maar ik was er al een keer geweest, no problemo.

Lymington (Internet)

In Lymington is het ernstig druk en mijn file omzeil techniek werpt vruchten af. Bij de Ferry naar Wright word ik als motorrijder uit de rij geplukt en naar voren, bij het kantoortje gestuurd. Daar koop ik snel een kaartje en net als ik op de motor stap doet een geel hesje het hek van de boot dicht. Come on! Mis ik die pont alsnog.

Niet getreurd, ik rij naar het centrum en vind een Italiaanse koffietent, goed voor een cafe doppio en een broodje italiaanse gehaktballetjes. Warm. Mjam.

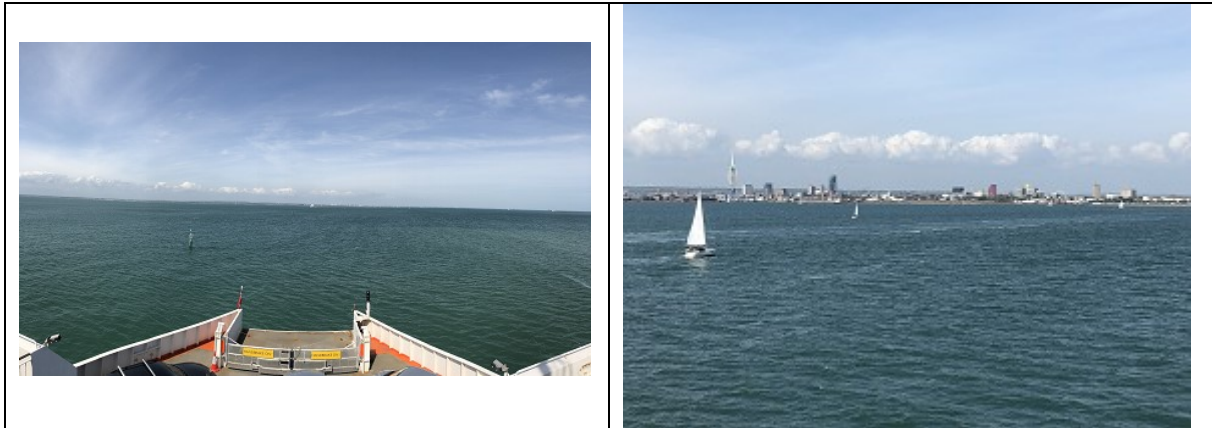
Terug bij de Ferry word ik weer naar voren gestuurd en mag samen met twee andere motorfietsen als allerlaatste de boot op.

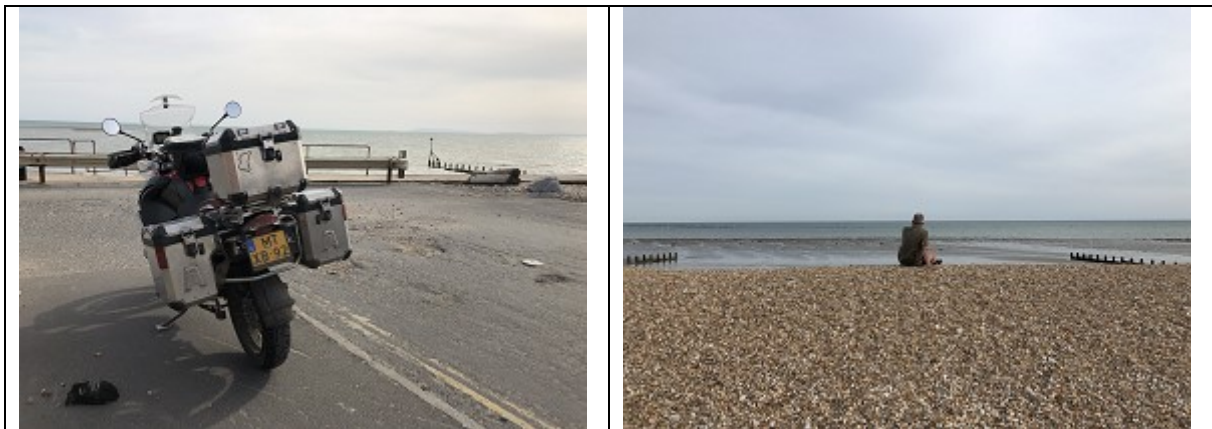
Aan de overkant bij Yarmouth ga ik naar rechts en maak wat plaatjes van de rotsformaties. Daarna even tanken en wat olie bijvullen. Halve liter is genoeg. Via Freshwater naar Afton met witte kliffen en groenblauwe zee. Richting Ventnor wisselen de kliffen van kleur en grootte, een genot.

Maar daarna, richting Ryde is het genieten afgelopen. Wat een drukte. Veel te veel autos op z'n klein eiland. De files gaan maar door en ik besluit mijn rondje af te breken en in Fisbourne de Ferry terug te pakken. Een uur later ben ik in Portsmouth, klaar voor het laatste stukje van vandaag.

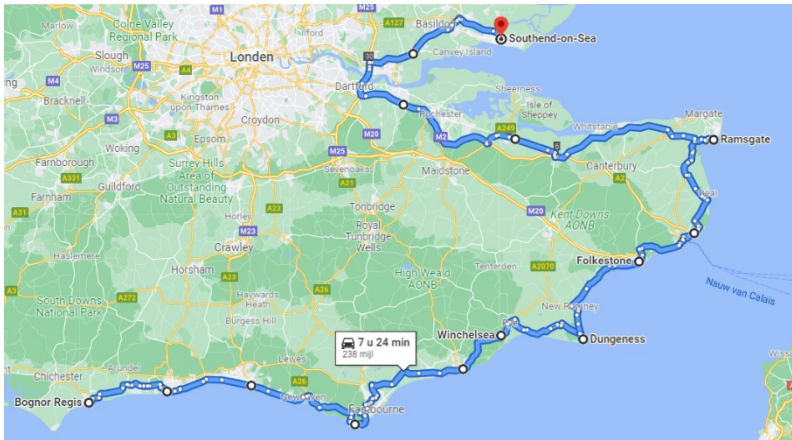

Via West en Oost Wittering gaat het naar Selsey en dan naar mijn geboekte bedje in Bognor Regis, een badplaats der vergane glorie. Na weer een dag van 9 uur helm, handschoenen en zadel zit ik uit te waaien op het kiezelstrand.

Straks nog iets eten in het shabby restaurant. Ben benieuwd naar hun fresh food served all day.

Zaterdag 16 juni Dag 8 (30), 94584

Dat viel tegen. De bediening was leuk, daar niet van. Huppelende dames en een jonge wervelwind. Hello Love, thank you deer, there you are darling. Maar het advies om een krabsalade te nemen was fout. Als jij er ooit aan denkt om in Hotel The Navigator een krabsalade te nemen: Doe Het Niet. Je hebt er de hele nacht last van. Ik hoopte op iets gezonders en lichter verteerbaar dan worst, hamburger of erger. Maar deze prut was awful. Met twee Rennie's en een vroegtijdige stoelgang tot gevolg.

CRAP salad

Het ontbijt bestond alweer uit cooked breakfast dingen, a heartattack on a plate. No thank you love, geef maar wat kaas en wat toast. Fruitsapje, yoghurtje, prima. Paps kan weer op pad. De eerste kilometer gaat goed, dan begint de ellende van stoppen, file, bussen, caravans, drukte, nog meer file. Er komt geen eind aan. En ik maar doorgaan want ja, parallel aan de kust betekent aan de regels houden.

Pas na zo'n 80 km tuffen, stoppen, schakelen, tripleren krijg ik er lol in en duik de volgende file in met luid gezang van de pop van The Beatles tot aan aria's van Paul Pott. Lachen. Want het verkeer is om te huilen. Af en toe wel mooie plaatjes van kliffen gemaakt. Het schiet echter voor geen meter op. Opeens kom ik door een dorpje waar heel veel mensen lopen. Wat is hier aan de hand? Het lijkt een soort Bronkhorst met oude huizen en dito ambachten. Winchelsea. Later wat foto's gogelen.

En dan kom ik beneden bij het dorpje Rye. En daar staan hoopjes motorfietsen. Een dorpje met oude huizen met zwart geteerd hout, het lijkt een beetje op Volendam. En na Rye begrijp is waarom die motorrijders daar zijn, want de polderwegen die volgen gaan hard en strak de hoek om. Wel veel wind. En uitgestorven dode akkers. Dat gaat door tot aan Dungeness. Met af en toe een hutje van het lijkt wel wrakhout. Heel apart.

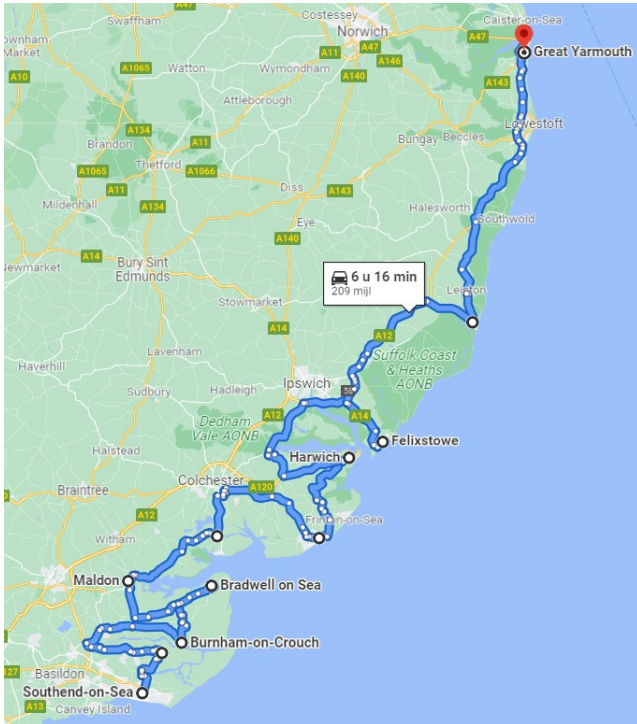
Dan volgen nog een paar korte sprints. Eerst naar Folkestone voor wat kliffoto's. Dan naar Dover waar ik een foto maak van de haven en Frankrijk op de achtergrond. Ook maak ik daar een praatje met twee mannen die met de fiets van Dover naar Lands End willen fietsen. Succes mannen!

Dan gaat het met iets grotere vaart naar Ramsgate en de oostpunt Foreness Point. Veel zee. Bij Margate ook veel zee en veel zand en wat kliffen. Fotootje. En even op de kaart kijken waar ik ben en waar ik nog kan terecht komen.

In principe wil ik voorbij Londen met al zijn voorsteden en industrie. Het eerste plaatsje dat ik op de kaart semi toeristisch vind klinken is Southend-on-Sea. En daar ben ik nu. Samen met een bak rouwkost en nudelsalat als compensatie voor die krabsalade van gisteren. Als de Hindi buurmannen straks hun waffel houden als ik wil slapen vind ik het prima. Morgen zie we wel weer verder. Het gaat goed met me.

Zondag 17 juni Dag 9 (31), 94980

De Hindoestanen of waar ze ook vandaan kwamen, gingen de hele nacht, tot 's morgens aan toe, elk uur een vijf tot tien minuten buiten praten. Niet luid of zo, maar gewoon hardop. Zodat je wakker wordt en als ze dan naar binnen gingen of hun waffel hielden val je weer in slaap. Toch begint de dag goed met koffie en geen ontbijt. Komt straks wel. Het druppelt nog na van een miezerbuitje vannacht als ik weggrij.

Het landschap is saai. De omgeving is saai. De mensen zien er slecht verzorgd uit en zijn gelaten. De man bij het tankstation staat erbij alsof hij elk moment in slaap kan vallen. Zombies, lijkt het wel. Staan er twee naast de weg, kom ik langs en zwaai vriendelijk, bewegen ze niet eens alsof ze me niet eens gezien of gehoord hebben. Zombies, lijkt het wel, denk ik nogmaals.

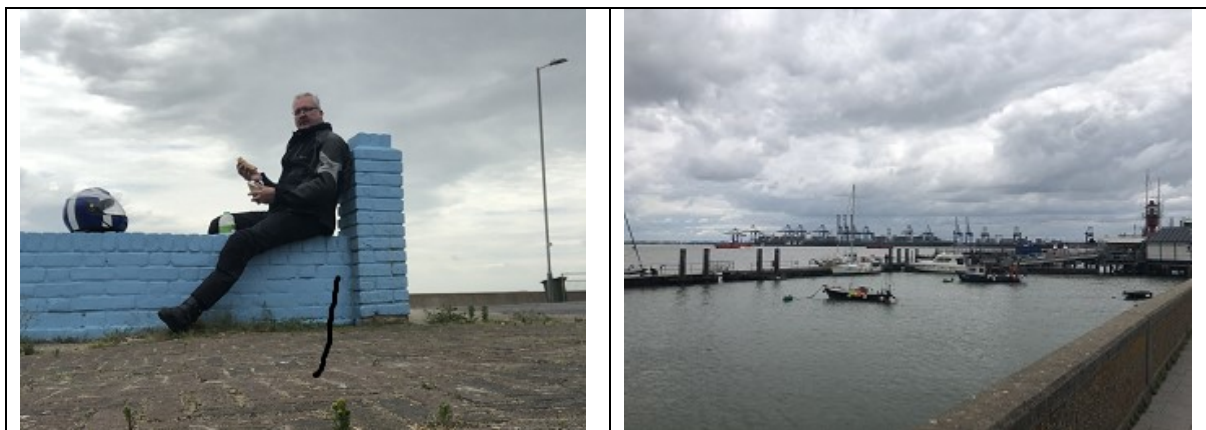
Maar dan kom ik voorbij aan South Woodham in een soort polder waar ze de weg in kronkels hebben aangelegd. Veel leuker dan die rechte wegen in onze polders. Uitdagender ook. En ondanks het saai landschap is het leuk sturen, vinden ook diverse andere motorrijders. In Burnham on Crouch wenkt een van de motorrijders me en schuif ik even aan voor een koffie. Aardige mannen. Dan weer verder richting Maldon.

Na Maldon kom ik weer in de polders en heuveltjes, weggetjes met struiken en velden met groen spul. De pijlen staan op Brightlingsea, het blijkt een super rustig kustplaatsje te zijn met dito watervermaak en eendjes in het water, mensen aan het picnicken en, tja, ik ben meteen weer weg. Wel een foto gemaakt geloof ik van de gekleurde badhuisjes. Of niet?

De wegen zijn droog en soms komt het zonnetje door de verder grijze bewolking. Rechts hangt een enorme regenbui die volgens mij, als ik hem boos aankijk, terplekke leeghoost waar hij hangt en zich de rest van de dag niet meer laat zien. Zie je wel, je kunt je eigen geluk maken. Dat denken ook de honderden badgasten in Walton on the Naze. Ik rij tot aan het puntje van de Naze en maak een plaatje. Ook hier vrolijk gekleurde badhuisjes. Dat is heel iets anders dan de Zombies in Southend. Of kwam dat door hun miezer.

Even tussendoor: ik had nog een kleine discussie met Jon en Lynn over het wel of niet ongezond zijn van het grote Engelse ontbijt. Er zouden vezels in zitten en proteïnen en andere gezonde bouwstoffen. Over dat vet en het bewerkte vlees in de vorm van worstjes en bacon heb ik het niet gehad. Later op internet waren de kritieken op het Engelse ontbijt groter dan de voordelen die eigenlijk alleen voor de landarbeiders en dokwerkers van toen van toepassing zijn. De moderne mens werkt niet meer zo hard dat alle calorieën verbruikt worden. Dat uit zich door het gigantisch percentage aan vette, overvette en ontzettend vette mensen hier op straat en strand. Ernstig gewoon.

Als ik nu op straat een foto ga maken van 10 mensen zijn er 8 te dik met minstens 1 dubbelzwaar. En het kan ze niets schelen. Hun kleding accentueert nog eens. Met te kleine t-shirts, te korte topjes en te strakke jurkjes. En dan vooral veel tattoos op hun blanke vel. En piercings her en der. Hebben ze hier geen Ster-reclame of modemagazines? Zo aan de kust, waar de mensen vakantie houden en losgaan, daar valt het helemaal op. Sorry, ik ben zelf ook niet meer zo slank als vroeger en ik ben geen fotomodel, maar dit moest er even uit.

Verder met de tocht. Van Walton gaat de club naar Harwich. Veel over gehoord, nog nooit geweest. Omdat ik met Tomtom en Eva reis, programmeer ik de route achterwaarts in. Vervolgens zetten zij het op een rijtje, maar in ruil daarvoor laten ze me eerst naar een waypoint zoeken voordat ik verder mag. Soms ben ik stout en rij naar de kust of een haven of bezienswaardigheid voordat ik weer gehoorzaam links op de rotonde en eerst afslag rechts neem.

In Harwich verschillen onze meningen niet echt en na een blik op de haven rijden we naar Felixstowe. Hemelsbreed 8 km maar vanwege het water en gebrek aan brug en/of pontje rijden we om via Ipswich. Daar gaat het via een enorme brug over de rivier Orwell vrij snel naar Felixstowe. Op een muurtje neem ik een broodje. Effe rust. Dan weer op pad want het leven van een reiziger draait om het reizen, in tegenstelling tot een toerist die ergens naartoe reist en daar dan even blijft.

Ik ga binnendoor naar Aldeburgh, een fraai plaatsje met een prive wijk met prive huizen aan prive wegen die met prive hekken zijn afgesloten voor overig verkeer. Deze reiziger, helaas, heeft het bord niet gezien (not) en dwaalt door de wijk tot aan het hek, dat door een keurige dame met geaffecteerde spraak vanuit haar Rangerover voor me wordt open gedaan. Leuk kijkje in de Engelse cultuur, voor ik weer afdaal naar de badcultuur zoals zoeven besproken.

Na Aldeburgh rij ik naar Lowesoft (niets aan) en langs Great Yarmouth naar een paar dorpjes die mogelijk een Inn for tonight hebben. Bij het tanken controleer ik de beschikbaarheid van rooms en bedden. Volgens booking.com moet ik toch terug naar Great Yarmouth. Daar is een deel van de promenade afgesloten: ik ben net een uur of twee te laat voor de Airshow. Ik ben wel op tijd voor mijn hotelletje en bel vanaf daar met het thuisfront. Of ik al pizza gehad heb op deze vaderdag. Goed idee.

Wandelend naar het centrum kom ik langs twee bijzonderheden. Ik hoorde het al sinds ik in mijn hotel ben aangekomen maar nu zie ik de oorzaak van de herrie. Voor een hotel staat een zangeres met disco en microfoon te zingen voor een publiek van . . . één persoon die op zijn telefoontje aan het typen is. De tweede bijzonderheid is het werkstuk van een creatieve loodgieter. Dat kan in Engeland.

Op de boulevard is men de restanten van de airshow aan het opruimen en Tripadvisor helpt een beetje bij het scheiden van kaf en koren van het grote aantal eetgelegenheden. En zo eindig ik bij een echte Italiaan in Greatham Yarmouth. Met een heel bijzondere pizza, smakelijk maar klef en vet. Een soort Engelse pizza. En dat in een restaurant in de kelder van een supermarkt, zonder ramen. Zeg maar klein.

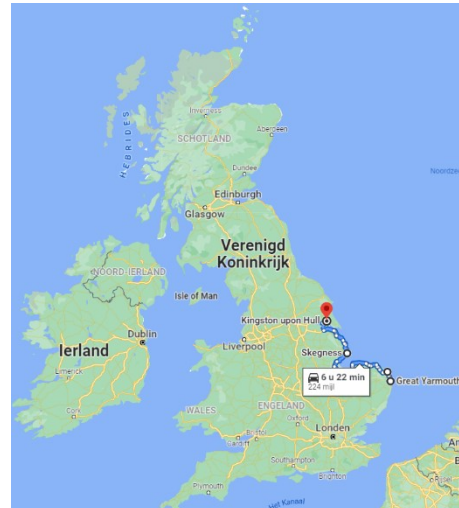
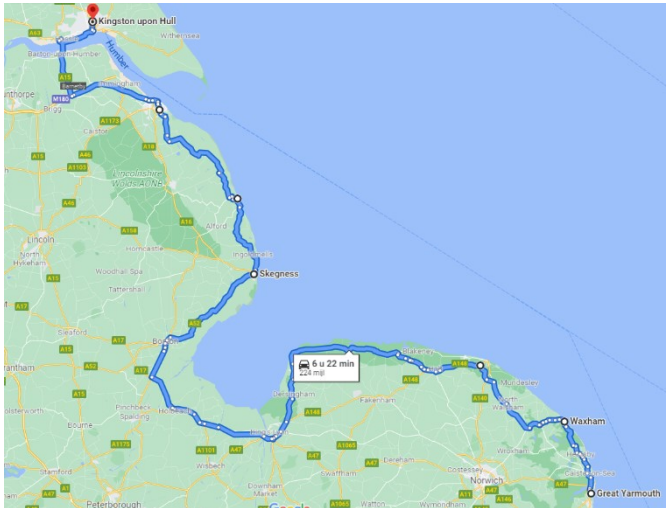
Lowesoft Ness point, op 200 m gemist.

Airshop, op 2 uur gemist.

Als ik naar buiten kom in de frisse lucht zie ik weer hangende jongeren in trainingspakken met blikken bier. Ik begin aan een stevige wandeling naar mijn hotel en als ik daar aankom, bedenk ik me dat ik in Lowesoft het meest oostelijke punt van de UK heb aangedaan. Oeps.

Maandag 18 juni Dag 10 (32)

De nacht: stil en aangenaam, goede douche, nette kamer. In de gang een niet krakende trap. Alles is goed onderhouden. Antiek of niet, het is heel en staat goed in dit oude klassieke gebouw. Als ik de dining room binnenga valt mijn mond een beetje open. Een soort museum met koloniale sculpturen en vitrinekasten. In het midden een grote houten eettafel met tien bijpassende stoelen. Daar omheen een paar kleine tafeltjes, gedekt voor het ontbijt. Alsof uit een boek weggelopen komt een oosters uitzijnde bediende in schamele kleding dienstbaar het ontbijt serveren.

Na dit waargebeurde fragment uit een film stap ik op voor een mooie rit op een mooie dag. Naar Wroxham leiden Eva en Tomtom me over zanderige kronkelwegen naar de kust, ik oefen het rijden in mul zand. Staand op de pedalen is dat te doen. Zolang het land vlak is, is het saai. Maar na Cromer gaat het gloeien en als ik door akkers en bossen rij loopt er eerst een haas zo'n 100 meter voor me uit. Als ik de volgende bocht omga steken er ook nog eens twee herten over, die in het weiland rechts verdwijnen. Ik zie diverse vogels en een grote fazant schrikt als ik aankom.

In de heuvels is het heerlijk knallen, ik bedoel rijden. Er is veel agrarisch verkeer dat iedereen ophoudt behalve de eenpersoonsmotorclub. Met zijn allen passeren we deze files in een oogwenk en de weg is weer voor ons. In een bui van creativiteit duik ik ergens een weiland met klaprozen in en maak foto's voor thuis. Dan weer verder tot aan Skegness. Het is zulk mooi weer dat ik op een camping even pauze hou, dan even douchen en weer op de motor richting kust en dan Kingston upon Hull, beter bekend als Hull voor Hollanders.

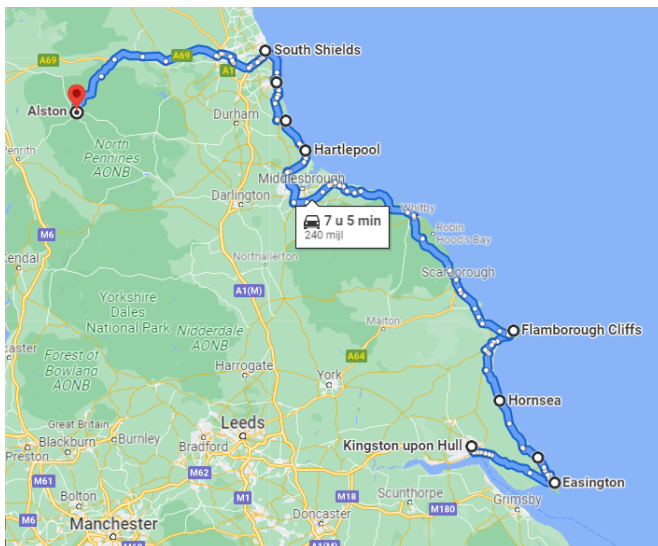

Van Skegness naar Chapel st Leonards in een oogwenk, dan bochten en struiken en landerijen tot aan Trusthorpe. Van Grimsby zal ik wat plaatjes van Internet moeten plukken: alle winkels zitten potdicht met rolluiken die ik ken van reportages in Beiroet, niet leuk en zelfs beangstigend. Wegwezen.

Via wat industrie gebieden kom ik uiteindelijk over de Humber Bridge in Hull. Weer zon bijzondere kamer met een douche maar geen toilet. Wel lekker goedkoop met mijn maaltijdsalade van de Lidl. En met uitzicht op de parkeerplaats met de motor. Tot morgen.

Dinsdag 19 juni Dag 11 (33) Wat nu?

Altijd weer wat. Als om 4 uur de eerste gast het hotel verlaat wil zijn motor niet starten. Of ja, toch wel, kortom, ben weer wakker. En om 6 uur weer. Dus besluit ik om vandaag vroeger te vertrekken. Echter bedenk ik dat ik Tom nog moet voeren met de route van vandaag. Als ik daarmee klaar ben check ik even mijn Email. Wat nu?

Drie klanten die mijn aandacht vragen. OK, dat handelen we in een uurtje af (ik was toch vroeg) dus rond 09:00 stap ik fier naar buiten en pak mijn muilezeltje op en rij weg. Wat nu?

Er bekruipt me een gevoel van "dat heb ik eerder meegemaakt" dus ik stop na vijf meter, stap af, kijk naar de achterband en vloek niet, of is POEP wel een vloekwoord? Op zijn Engels dan. Het is toch niet te geloven? Hoe vaak heeft een gemiddelde motorrijder gemiddeld een lekke band? Ik schijn er een abonnement op te hebben. Wat nu?

Een maand of wat geleden heb ik een cursus Bush Mechanic gedaan dus, Hallo!, ik sta mijn mannetje in de desert van Marokko dus ook op de parking van een hotel in Engeland. Na het constateren dat

het geen poep is in mijn band, maar een keurige schroef, doe ik mijn gereedschap tasje open en verwijder vakkundig de schroef en teken af waar deze een gat heeft gemaakt. Dan open ik het pakje bandenkit, boor het gat groter, doe hardmaker op een veter en druk deze zip zap in het gat. Nog even twee gaspatronen erin en klaar. Binnen tien minuten ongeveer, zonder opscheppen binnen een kwartier ben ik alsnog onderweg.

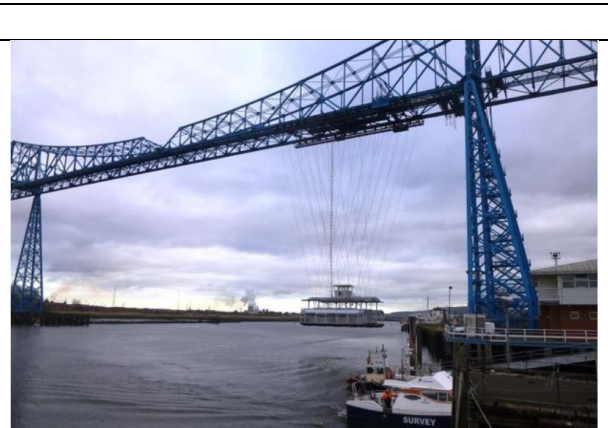
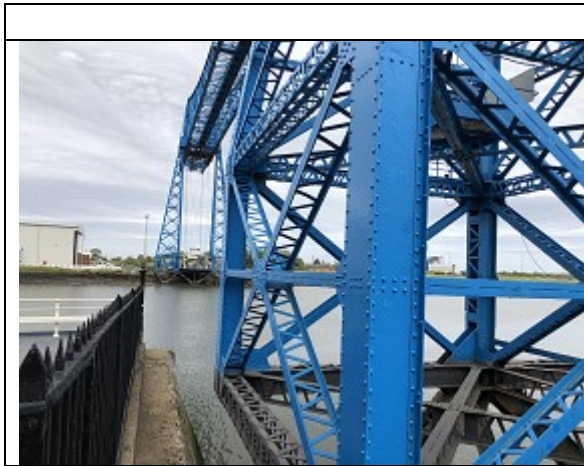

De plaatselijke bandenman helpt me aan wat extra bandendruk voor weer een geweldige dag. Ik zeg Hull goedendag en verlaat de drukte richting een natuurgebied op de landtong oostelijk van Hull, bekend onder de naam Spurn Head. Leuk om te zien dat vogelaars de natuur beschermen broederlijk naast de vissers die naar hun maaltje hengelen. Ook leuk is te zien dat dit natuurgebied broederlijk existeert naast een uitgebreide gaswinningsinstallatie en een windmolenpark. En helemaal leuk zijn de wegen van en naar dit gebied. Denk maar aan Duitsland in de Harz of Schwarzwald: strak met keurige lijntjes. Met bochten tot aan Hornsea!! Als Topgear dit had geweten hadden ze hier meer tests gedaan.

Dat met die bochten begint weer na Scarborough tot aan Whitby. Helaas maakt een locale grijze duif met zijn ultra langzame rijden menige bocht tot een slakkenspoor, toch is het genieten met een zware motor met koffers en een plug in de achterband. Wouw. Ga maar eens kijken. Engeland heeft veel te bieden.

Middlesbrough Transporter Bridge

Ik dender door tot Marske by the Sea, bijna bij Middlesbrough. Daar begint het echt industrieel grootsteeds armoedig triest troosteloos armoedig rommelig niet leuk te worden. Ik heb zoveel natuur gezien en zoveel groen, roze, geel, paars. Dat het grauwe en bruine me gaat tegenstaan. Als er natuur is zijn de mensen blij en gezond en actief en als er stad is zijn de mensen somber en dik en mat. Ik ga er tot Hartlepool langzamer van rijden.

Daar pak ik het nog even op, tot aan Sunderland. Vanaf daar ik het ruimte zoeken en drukken en trekken totdat ik op het laatste stukje kustweg tot South Shields kom. En nu?

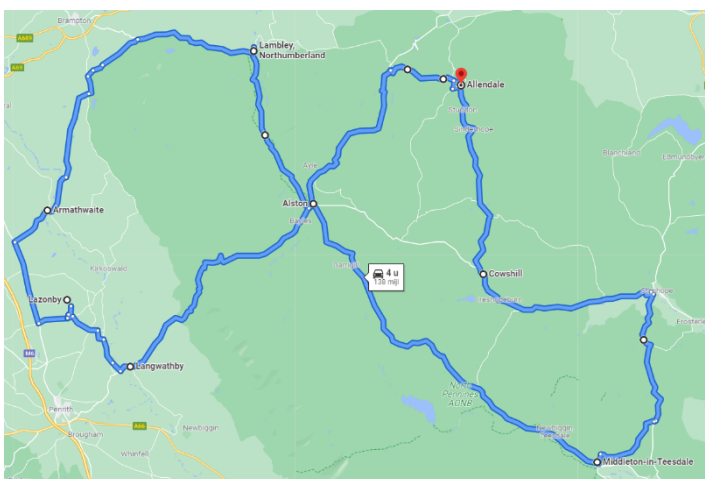

Ik ben er. Het is klaar. Gelukt. Rondje gemaakt. Vreemd. Ik voel me niet blij. Niet gelukkig of zeg maar geëmotioneerd zoals bij mijn tochten naar Noordkaap of Gibraltar. Het is dinsdag 1600 en mijn boot naar Nederland gaat pas donderdag. Wat nu?

Ik besluit om de grote deprimerende stad achter me te laten en kijk of er een hotelletje is in de natuur van de Pennines. Wellicht kom ik daar tot rust. Even niet de "Drive" om kilometers te maken. Ik vind een hotelletje in een gehucht tussen Alston en Hexham, in the middle of nowhere. Het ziet er goed uit en het is er, op dinsdag avond, erg rustig.

Mijn project zit erop. Een rondje UK langs de kust. Shape of a Nation. Ik denk dat ik de eenpersoonsmotorclub erbij haal om het te vieren. Bij mij heerst de vraag: "Wat nu?".

Woensdag 20 juni 2018 Dag 12 (34) Hexham KM stand 96313

Epiloog 1

Dag 12, ofwel dag 34 van het geheel. Vandaag een rondje Pennines om het af te leren. Van 96082 tot 96313

In het kort: lang geslapen, laat ontbeten, het wordt buiten net droog als ik om tien uur weggrij. De koffers laat ik bij het hotel, alleen de topkoffer met technische dingen gaat mee. Dat rijdt wel even anders. Het gaat eerst even naar onder naar Alston; de moors liggen er donker en koud maar o zo mooi bij. Dan naar linksboven naar Lambley en voor Milton naar links naar Farlam en later Amarthwaite. Dat dorp is moeilijk te vinden door een wegafsluiting.

Via de rand van de Pennines kom ik er toch en ga terug naar boven naar Lazonby. Vandaar naar Langwathby en weer terug naar boven. Dat is me toch een mooie beklimming! Op de top zie ik een restaurant met parking en focus op de vergezichten richting Lake District. Er staan twee autos en twee motorfietsen. De ene motormuis komt naar me toe, wijst op het restaurant en vraagt wie die Crispy Bacon besteld heeft. Dan zie ik dat het restaurant volledig uitgebrand is, had ik niet eens gezien.

Na de prietpraat en een foto gaat het weer richting Alston. Daar stop ik en buig over de tanktas met kaart voor de weg naar Middleton. Ik kijk op, midden in het gezicht van een hele knappe vriendelijke dame en voor ik het weet spreek ik haar aan met de vraag, waarop ik het antwoord al weet: "Is dit de weg naar Middleton?". Haar glimlach zorgt dat de zon gaat schijnen. Of andersom, zorgde de zon voor haar verschijning. Of andersom, was ik gewoon op het juiste moment op de juiste plek?

Kortom, het is een prachtige weg van Alston naar Middleton, zeer fotogeniek laten we maar zeggen. Het is de tweede keer dat ik deze weg berijd, twee weken geleden was het hier bar en boos regenweer. Zeker als de zon even doorbreekt is het uitzicht fenomenaal. In Middleton koop ik een uitstekende koffie en eet een versgebakken scone. Daar komt een BMW sport Z4 cabrio met dak dicht, ultra ultra langzaam inparkeren. Nog eens heen en weer. Er stappen een oude grijze man (passagier) en dito vrouw (coureur) uit en ik vroeg of ze ook een handbrake U-turn kon maken. Zij lacht en later komen we even aan de praat over Schotland en reizen. Leuk.

Dan gaat het richting terug naar het hotel. Maar wel met een kleine omweg via Cowhill en Allendale. Weer een ander stukje Pennines. Aanrader deze route. Als binnenlandse afsluiter van een toch wel episch avontuur. Vooruit, dan gaan we nu even epilogen:

Het Shape of a Nation project is wat mij betreft afgesloten. Gisteren kon ik het nog niet helemaal bevatten, maar wat de eenpersoonsmotorclub hier heeft neergelegd is toch wel iets bijzonders. Ben benieuwd hoeveel mensen bereid zijn om, zoals ik, in drieëndertig reisdagen ongeveer 12000 kilometer kustwegen te rijden. Ik ben trots op de eenpersoonsmotorclub dat we het allemaal hebben

volgehouden.

Jazeker, we hebben veel geluk gehad met het weer. Op een enkele regenbui na vrijwel alle dagen de zon gezien. Soms was het koud en winderig en waren we 's avonds moe en in de miezer op zoek naar een hotel, zoals op Skye. En soms was het warm, droog, zonnig en namen we een relax pauze in een bubbelbad op een camping bij Skegness. Maar altijd scheen de zon in mijn helm en hadden we een glimlach op ons gezicht.

Geen pech gehad, anders dan twee lekke banden: de ene in Edinburgh waarbij ik de spijker heb laten zitten, in banden die toch aan vervanging toe waren, tot bij de BMW dealer; de tweede, die ik zelf binnen 20 minuten repareerde, twee dagen geleden op de parkeerplaats bij het hotel. Eindelijk kon ik het gereedschap dat ik bij me had, gebruiken. Leve de bandenkit en gereedschap set die Bert Duursma me adviseerde.

Veel plezier gehad van een goed pak dat bestand is tegen weer en wind. Mijn Stadler pak was niet goedkoop maar absoluut de investering meer dan waard. Als anderen hun regenoverall aandeden reed ik verder. Als anderen flapperende jasjes droegen ademde mijn jas de warmte weg. Hetzelfde geldt voor mijn Goretex ademende Sidi Adventure laarzen: ze lijken zwaar maar zijn warm en reuze comfortabel. Overigens droeg ik elke dag een lichtgewicht ademende lange onderbroek en een Columbia Ultra Freeze met lange mouwen, tegen het plakken van huid tegen pak.

Veel leuke, aardige mensen ontmoet in een land dat toch wel zeer vriendelijk is voor motorrijders. Elke keer als je je helm af zet heb je aanspraak en is men je van dienst. Diverse bijzondere slaap- en eetgelegenheden bezocht. Van douches in de kast tot aan klassieke eetzaal met bezorg-pizza.

Als je de hele dag aan het rijden bent, heb je ook tijd om na te denken. Soms denk je aan vroeger, soms aan de toekomst. Je vergelijkt wat je ziet met wat je weet, wat je kent. Maar je weet dat het anders kan, dat het beter of slechter kan. Je accepteert verschillen gemakkelijker. Het is echt een mooie one-liner: "the more we travel, the closer we get".

Soms zit je te rijden te denken: ik wou dat ik dit kon delen, dat jij dit ook ziet. En dan accepteer je dat ik het ben die het nu meemaakt. Carpe diem.

Soms heb je geen tijd om te denken, dan is het een kwestie van overleven bij gravel in onoverzichtelijke bochten, bij inhalende auto's als er geen plek is of tijdens je rondje van 38 minuten op het eiland Man; bij moeilijke bospaden met nat mos in het midden of bij onwaarschijnlijk mooie uitzichten: hierbij herinner ik me het noordwesten van Schotland waar ik gewoon moest stoppen omdat het teveel was.

De komende jaren zal ik nog vaak van de herinneringen aan deze rit genieten.

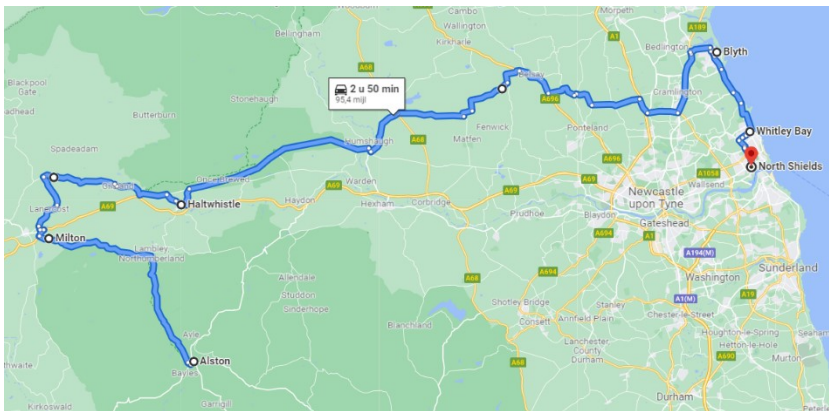
Voor een eerste Epiloog hou ik het hier even bij. Het was een hele opgave, een beste klus, een mooi project. Een aanrader voor motorrijders die voorzichtig op avontuur willen gaan. Ik zal dit rondje nooit meer doen. En met dat ik dit zeg, krijg ik een beetje natte ogen.

Watje! Neem er maar een borrel op. Wees trots op wat je gedaan hebt, Hünx!

Volgens mij gaat het nog wel even duren voordat alle leden van de eenpersoonsmotorclub eensgezind kunnen terugkijken op het project The Shape of a Nation.

Donderdag 21 juni 2018 Dag 13 (35)

21 juni 2018 Newcastle upon Tyne (North Shields), Verenigd Koninkrijk

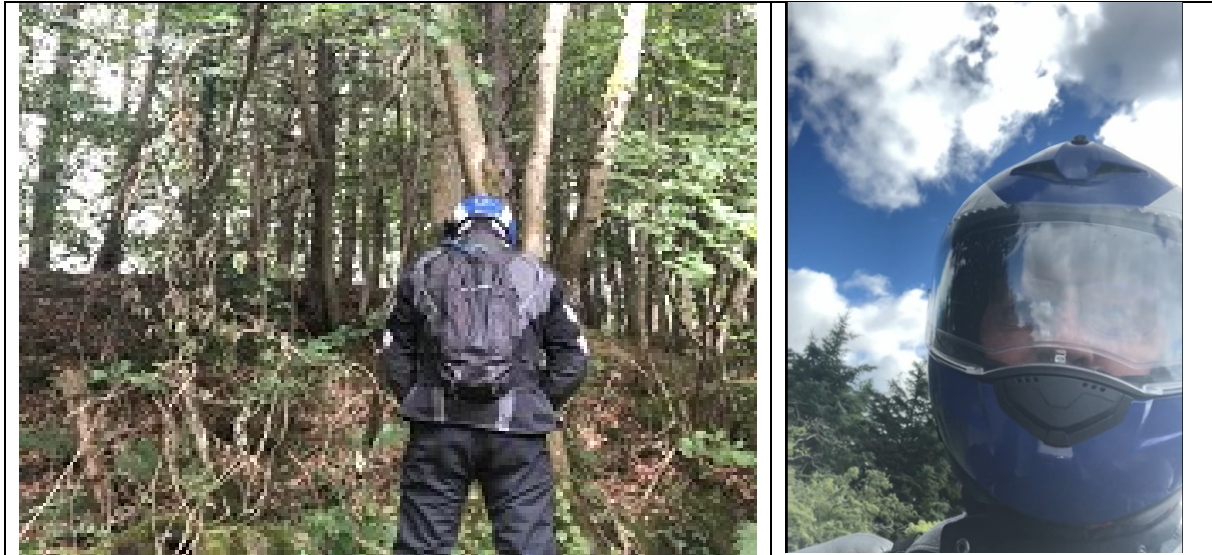

Dag 13 Epiloog 2

Gisteren kwam ik in het hotel en zaten drie motorrijders op leeftijd, de mijne, bier te drinken aan de bar. Heren toch! Het bleek dat ze ook zouden overnachten en we raakten kort aan de praat. Een van hen is net als ik zelfstandig ondernemer en wordt net als ik af en toe onderbroken door een telefoontje of mailtje inzake het werk dat je toch niet loslaat.

Na het ontbijt gaat het voor mij richting de Ferry, maar dan wel met een mooie omweg want het zonnetje schijnt tussen de zeldzame wolkjes. Eerst weer naar Alston en Milton en dan via de Hadrian Wall route naar het oosten.

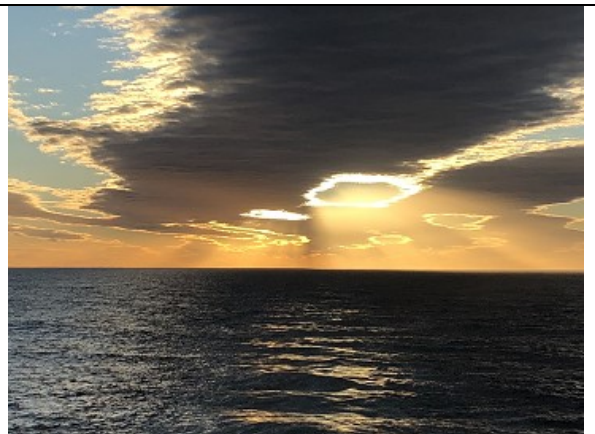
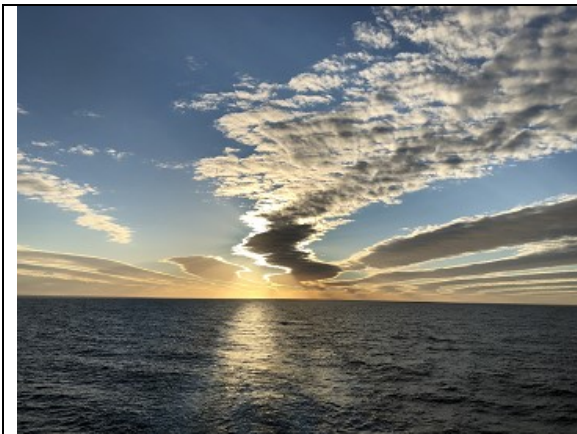
Als toefje op de taart, als kers op de pudding, kom ik ook nog langs Haltswhistle waar het middelpunt van Brittannië is. Ik heb nu het meest noordoostelijke, meest zuidwestelijke, meest oostelijke en nu ook het centrum gezien. Top.

De rest van de rit heb ik de wind en zon in de rug richting Blyth en vandaar naar Whitley Bay waar ik een heerlijke espresso en een broodje Coronation Chicken neem.
Dan naar de Ferry voor het lange wachten. Eerst voor een hokje waar ze je een kaartje geven. Dan honderd meter verder voor een hokje waar ze het kaartje inscannen (mannetje komt aanlopen, neemt van 1 motorrijder het kaartje, loopt terug naar een kastje, scant, loopt terug naar de motorrijder en zo worden alle tientallen wachtende motoren bediend. Stupid.

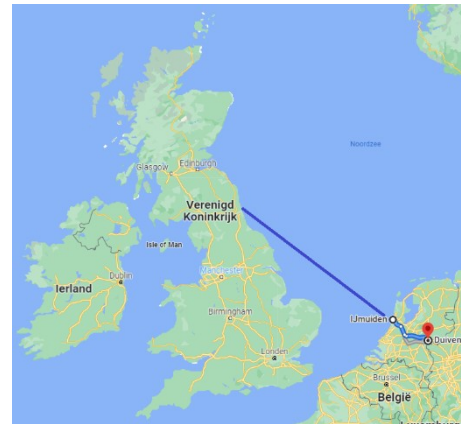
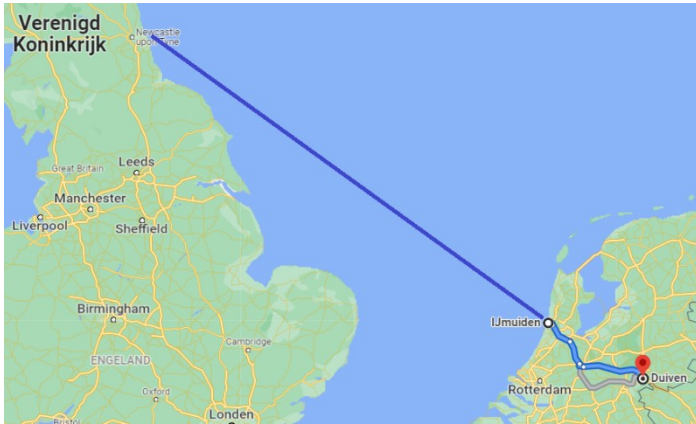
Dan het wachten voor het werkelijke boarden, in de rij gezet worden, motor vastmaken en je weg naar je kajuit zoeken. Anderhalf uur later zitten we in de zon aan dek, troubadour op de achtergrond, even kletsen met een Schot die in Duitsland brandweerman is.

Bij het eten denk ik weer aan thuis en dat dit hele avontuur niet mogelijk was geweest zonder het begrip en de ondersteuning van mijn echtgenote.

Vrijdag 22 juni 2018 Dag 14 (36)

22 juni 2018 Newcastle upon Tyne, Verenigd Koninkrijk

Dag 14, tot een volgend avontuur

Het is ochtend. De Ferry komt nu aan in IJmuiden. Nog even sturen en we zijn thuis.

Die begripvolle echtgenote krijgt zo meteen een oprechte knuffel. Bedankt.